

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816201142
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5816201142.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX D., zastúpeného JUDr. Miroslavom Bachyncom, advokátom so sídlom Podbiel 177, 027 42 Podbiel, IČO: 36 135 101, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom so sídlom Vajnorská 55, 831 03, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 42 174 856, o zaplatenie 1.178,79 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 10C/47/2016-196 zo dňa 22. februára 2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 10C/47/2016-196 zo dňa 22. februára 2022 potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

- Okresný súd Námestovo (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.178,79 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 03.12.2015 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi priznal zároveň proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).
- Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 09.03.2016 domáhal proti žalovanému vyššie uvedeného plnenia, pričom žalobu odôvodnil tým, že dňa 11.10.2015 došlo na jeho zaparkovanom osobnom motorovom vozidle Volkswagen Passat, modrej farby, EČV: E. XXX F., k spôsobeniu škody iným motorovým vozidlom Škoda Octavia EČV: E. XXX F., patriacim D. G., ktorý mal zmluvné poistenie u žalovaného. Žalobca si uplatnil u žalovaného z titulu poistnej udalosti sumu 1.623,61 eur, no žalovaný žalobcovi na účet poukázal 444,82 eur. Podľa oznámenia o poistnom plnení zo dňa 03.12.2015 tak tomu bolo z dôvodu, že mu nebol uznaný rozdiel medzi vyfakturovanou sumou za opravu osobného motorového vozidla vo výške 1.178,79 eur. Žalobca bol nútený opravu zaplatiť v plnej výške, aby mohol vozidlo používať. Fakturovaná suma zodpovedala rozsahu poškodenia a opravy poškodených častí motorového vozidla spôsobených pri dopravnej nehode. Žalobca si uplatnil nárok na úroky z omeškania podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník vo výške 8,05 % ročne odo dňa oznámenia ukončenia likvidácie poistnej udalosti (02.12.2015).
- Žalovaný navrhoval žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Ďalej uviedol, že poistná udalosť mu bola nahlásená dňa 12.10.2015 poistníkom D. G.. Následne bolo vozidlo pristavené k obhliadke a obhliadnuté pracovníkom spoločnosti Slovexperta, s.r.o., zaznamenané boli všetky poškodenia a

následne vzhľadom na zdokumentovaný a účastníkmi škodovej udalosti potvrdený priebeh nehodového deja, bola spracovaná kalkulácia nákladov na opravu poškodení. Podľa škodcu ako aj poškodeného ku škode došlo, tak že motorové vozidlo žalobcu bolo zaparkované a vozidlo škodcu nacúvalo do jeho prednej časti. Došlo k poškodeniu prednej časti vozidla žalobcu - nárazníka, svetla a prednej kapoty. Uvedené poškodenia boli zahrnuté do kalkulácie nákladov na opravu spoločnosti Audatex v sume 444,82 eur. Túto sumu žalovaný žalobcovi uhradil dňa 30.11.2015. Priznaná bola výmena týchto poškodených dielov: držiak EČV, lišta predného nárazníka, maska chladiča, opravná sada svetla, oprava a lakovanie predného nárazníka. Ostatné položky uvedené vo faktúre č. 215VF094 Autoservisu G. H. nesúviseli s poistnou udalosťou zo dňa 11.10.2015 a nemohli byť spôsobené vozidlom škodcu.

4. O žalobe rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 10C/47/2016-133 zo dňa 23.05.2018 tak, že výrokom I. určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.178,79 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 03.12.2015 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Žiline uznesením spis. zn. 6Co/253/2018 zo dňa 30.09.2019

vo vzťahu k výrokom I. a III. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v tejto časti vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo vzťahu k úroku z omeškania presahujúcemu 5,05 % ročne zamietnutá, nadobudol právoplatnosť dňa 18.07.2019.

5. Súd prvej inštancie v ďalšom vo veci vykonal opätovne dokazovanie oboznámením s obsahom listín tvoriacich súdny spis.

6. Citujúc ust. § 185 ods. 1 až 3, § 253 ods. 2 a 3 a § 470 ods.1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ust. § 427 ods. 1 a 2, § 428 a § 429 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a ust. 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, súd prvej inštancie uviedol, že nevykonal dokazovanie znaleckým posudkom, ktorý návrh vyplýval z vyjadrenia žalovaného zo dňa 29.04.2016 a s ktorým súhlasil aj žalobca. Uvedeným znaleckým posudkom sa mala zistiť výška škody, ktorá bola spôsobená pri škodovej udalosti na základe popísaného priebehu nehodového deja a zdokumentovaných poškodení oboch vozidiel. V zmysle intencií odvolacieho súdu, súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/47/2016-174 zo dňa 16.09.2021 zaviazal obe strany k zloženiu preddavku na vypracovanie znaleckého posudku. Žalobca svoju časť preddavku zložil, žalovaný svoju časť preddavku nezložil. V uznesení, ktorým bola stranám uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy dôkazu, zároveň súd prvej inštancie strany poučil, že v prípade ak strany preddavok nezložia, toto znalecké dokazovanie nenariadi. Ust. § 253 ods. 3 CSP vyžaduje dôsledné uplatňovanie princípu zodpovednosti strán za ich vlastnú procesnú aktivitu a za riadne plnenie povinností vyplývajúcich zo zákona a nesplnenie povinnosti zložiť preddavok v určenej lehote, má vždy ten dôsledok, že súd dôkaz nevykoná. Ak súd takýto dôkaz nevykoná z dôvodu nesplnia riadne uloženej preddavkovej povinnosti, neporuší tým základné právo strany na súdnu ochranu v zmysle ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, keďže tento postup je legitimizovaný konkrétnym zákonným ustanovením. V opačnom prípade by bol popretý samotný účel ust. § 253 ods. 3 CSP. Povinnosť uhradiť preddavok na vykonanie dôkazu zaväzovala obe strany konania, keďže z vyjadrení strán bolo možné vyvodiť ich návrh na vypracovanie znaleckého posudku (hoci žalobca neskôr na pojednávaní dňa 23.05.2018 ho už považoval za nadbytočný) a zároveň žiadna z nich nebola v čase vydania uznesenia o povinnosti zloženia preddavku oslobodená od platenia súdnych poplatkov. Keďže časť preddavku, na ktorú bol zaviazaný žalovaný nebola zložená, súd nepristúpil k ustanoveniu znalca.

7. Súd prvej inštancie vychádzal vo svojom rozhodnutí zo skutkových zistení, že dňa 11.10.2015 došlo k škodovej udalosti, pri ktorej škodca D. G. svojim osobným motorovým vozidlom Škoda Octavia, EČV: E. XXX F., nacúval do motorového vozidla žalobcu, čím mu na motorovom vozidle spôsobil škodu. Žalovaný na základe uplatneného nároku vyplatil žalobcovi sumu 444,82 eur, zvyšok nároku mu nepriznal, pretože poškodenie nesúvisí s poistnou udalosťou. Prvá obhliadka poškodeného vozidla bola realizovaná dňa 13.10.2015. Podľa záznamu bolo potrebné vymeniť držiak EČV, lištu predného nárazníka, masku chladiča, použiť opravnú sadu na svetlá a lakovať predný nárazník s tým, že bolo potrebné vykonať ešte kontrolu prednej výstupy, čela, kapoty a svetiel. Z doobhliadky dňa 14.10.2015 vyplynulo, že nad rámec uvedeného bolo treba vymeniť predný nárazník, výstupy predného čela, opraviť ľavý svetlomet a ľavý predný blatník. Dňa 12.11.2015 bola vykonaná ďalšia doobhliadka, ktorá pri chladiči konštatovala ulomené uchytenie. Nečitateľnosť záznamov podľa súdu prvej inštancie pripadla na žalovaného, ktorý

mal na ich čitateľnosť dosah. Z kontrolných listov, kalkulácie opravy a faktúry č. 215VF094 mal súd prvej inštancie zistenú identickosť motorového vozidla žalobcu, ako aj to, že rozsah opráv vykonaných na motorovom vozidle žalobcu zodpovedal rozsahu poškodení podľa zápisov z obhliadky a doobhliadok. Žalobca tiež preukázal na to, že zaplatil vykonávateľovi opravy sumu fakturovanú faktúrou č. 215VF094. 8. Z doobhliadok vykonaných dňa 14.10.2015 a dňa 12.11.2015 mal súd prvej inštancie preukázané, že na motorovom vozidle žalobcu vznikla okrem škody akceptovanej žalovaným ďalšia škoda uvedená v zápisoch z doobhliadok. Vzájomné nadväzovanie obsahu zápisov z obhliadok, resp. doobhliadok, ako aj charakter škody a miesto jej výskytu nedávali dôvodnú pochybnosť o tom, že by ku škode nemalo dôjsť pri škodovej udalosti dňa 11.10.2015. Pokiaľ chcel žalovaný preukázať opak, mohol tak urobiť uvedením relevantných tvrdení alebo predložením ďalších dôkazov. Za daného zisteného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za to, že žalobca preukázal, že došlo ku škode, došlo k udalosti vyvolanej osobitnou povahou v rámci dopravy dopravným prostriedkom (nacúvaníu motorovým vozidlom škodcu do motorového vozidla žalobcu) a medzi škodou a uvedenou udalosťou bola príčinná súvislosť. Žalobca taktiež uniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k výške škody a tomu, že škoda bola spôsobená pri škodovej udalosti dňa 11.10.2015. Tým, že žalobca si v rozsahu žalovanej sumy uhradil opravu škody sám, vzniklo mu právo vymáhať túto sumu podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. voči žalovanému.

9. V ďalšom súd prvej inštancie citujúc ust. § 517 ods. 1 a 2 OZ a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, uviedol, že vzhľadom na to, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho záväzku, má žalobca popri istine aj nárok na úrok z omeškania. Žalovaný sa dostal do omeškania najneskôr odo dňa, kedy ukončil šetrenie poisťnej udalosti a žalobcovi zaslal oznámenie o tom, ako vybavil žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody, t. j. dňa 03.12.2015. Základná úroková sadzba ECB bola ku dňu 03.12.2015 vo výške 0,05 %. Súd prvej inštancie preto podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 03.12.2015 do zaplatenia.

10. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k žalovanej istine bol žalobca z procesného hľadiska v spore plne úspešný, preto mu súd prvej inštancie priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Odvolanie žalovaný odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tieto námietky konkretizoval tým, že súd prvej inštancie akceptoval žalobcom predložené dôkazy bez toho, aby ich konfrontoval s jeho argumentmi. Namietal, že zaplatil celú škodu a ostatné poškodenia neboli v príčinnej súvislosti s predmetnou škodovou udalosťou. Žalobca rozsah škody v sume 1.178,79 eur žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal. Faktúra č. 215VF094 nemohla byť dostatočným podkladom na preukázanie príčinnej súvislosti, rovnako ani kontrolný list vypracovaný autoservisom G. H.. Postup súdu prvej inštancie považoval žalovaný za nesprávny, keď akceptoval nedostatočné podklady žalobcu a priznal mu nárok bez naplnenia základných zákonných predpokladov. Poznamenal, že zodpovednosť za škodu plní reparačnú funkciu a poškodenému sa má nahradiť to, o čo pri spôsobe škody prišiel. Súd prvej inštancie opomenul, že sa nahrádza len škoda v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Bolo procesnou povinnosťou žalobcu preukázať všetky tri súčasti inštitútu náhrady škody - škodu, príčinná súvislosť, škodovú udalosť, čo nepreukázal.

13. Žalovaný v ďalšom namietal nesprávne právne posúdenie veci, pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Svoju odvoláciu argumentáciu žalovaný založil na tom, že vzhľadom na to, že poisťovateľ nikdy vopred nemôže určiť, že záver šetrenia konkrétnej poisťnej udalosti bude vzhľadom k výplate poisťného plnenia poškodenému priaznivý, zákonodarca dáva poškodenému možnosť, aby svoj nárok riadne preukázal. V posudzovanej veci sa žalovaný pri likvidácii vyjadril, že nárok žalobcu vzhľadom na pojmové znaky náhrady škody nebol dostatočne preukázaný. Samotný záver vyplývajúci zo šetrenia poisťnej udalosti, a teda aj poskytnutie peňažného plnenia z titulu náhrady škody bolo priamo naviazané na neschopnosť poškodeného dostatočne preukázať svoj nárok. V prípade, že sa tak nestane, poškodený mohol využiť svoje zákonné právo uplatniť a preukázať svoj nárok na súde. Preto je logické, že zákon nemôže poisťovateľa sankcionovať v prípade odmietavého stanoviska úrokmi z omeškania tak, ako to uviedol súd prvej inštancie. V oznámení o ukončení šetrenia poisťnej udalosti boli riadne vysvetlené dôvody, prečo bol

nárok poškodeného vybavený bez poskytnutia náhrady škody. Povinnosť zaplatiť úroky z omeškania môže potom vzniknúť až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a poisťovateľ sa do omeškania dostane až v prípade nesplnenia si povinnosti zaplatiť poškodenému náhradu škody, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím súdu. S ohľadom na uvedené bolo teda irelevantné pripustiť, že úroky z omeškania by bolo možné priznať už od momentu, kedy poisťovateľ odmietol poskytnúť plnenie.

14. K odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý vo vyjadrení uviedol, že postup žalovaného ktorý ignoroval a neuznal jeho nároky na náhradu škody bol nesprávny, išlo o objektívnu zodpovednosť a na vznik zodpovednosti sa podľa ust. § 427 a nasl. OZ nevyžaduje zavinenie. Škodovú udalosť riadnym spôsobom ohlásil, no žalovaný škodu v celom rozsahu neuznal tvrdiac, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom škody na jeho vozidle a prevádzkou motorového vozidla D. G.. Žalovaný nevyužil možnosť obhajovať svoje záujmy pred súdom a odmietol možnosť vyhotovenia znaleckého posudku vo veci nezložením časti preddavku, na zloženie ktorého bol súdom prvej inštancie vyzvaný. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vysporiadal so všetkými skutkovými tvrdeniami a argumentami žalovanej strany, zvlášť vyhodnotením postupu pri prvej obhliadke realizovanej dňa 13.10.2015. Obsah a rozsah prvej doobhliadky vykonanej dňa 14.10.2015 a druhej doobhliadky vykonanej dňa 12.11.2015, ktoré boli vykonané v súvislosti s poistnou udalosťou žalovaná strana odignorovala. Na záver žalobca uviedol, že tvrdenia žalovaného boli len vo všeobecnej rovine bez relevantných dôkazov. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

15. Ďalšie podania strán sporu neboli v štádiu odvolacieho konania produkované.

16. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

19. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom

na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

20. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaného formulované v jeho opravnom prostriedku, pričom sa tak v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

21. Žalovaný v odvolaní namietal vznik škody v uplatnenom rozsahu sumy 1.178,79 eur v príčinnej súvislosti s predmetnou škodovou udalosťou zo dňa 11.10.2015, ku ktorej malo dôjsť tak, že osoba zodpovedná za škodu nacúvala svojim motorovým vozidlom

do motorového vozidla žalobcu. Súd prvej inštancie len akceptoval nedostatočné podklady predložené žalobcom a priznal mu uplatnený nárok bez naplnenia základných predpokladov priznania náhrady

škody (škoda, príčinná súvislosť, škodová udalosť). Žalovaný nepovažoval predloženú faktúru č. 215VF094, ako aj kontrolný list vypracovaný autoservisom G. H. za dostatočné podklady na preukázanie spornej príčinnej súvislosti. Súd prvej inštancie týmto opomenul zásadnú skutočnosť, a to, že sa nahrádza len škoda v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Keďže žalobca nepreukázal všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, súd prvej inštancie mal jeho žalobu správne zamietnuť.

22. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (odseky č. 13 až 16) vyplýva, že pokiaľ ide o preukázanie príčinnej súvislosti medzi škodou vzniknutou na motorovom vozidle žalobcu v žalobou uplatnenom rozsahu a predmetnou škodovou udalosťou, súd prvej inštancie dospel k pozitívnemu záveru o existencii tejto príčinnej súvislosti. Súd prvej inštancie formuloval tento záver na základe skutkových zistení, že zo zápisov o obhliadkach poškodeného motorového vozidla žalobcu predložených obidvoma stranami sporu vyplynulo, že prvá obhliadka bola realizovaná dňa 13.10.2015. Zo zápisu z obhliadky zo dňa 13.10.2015 vyplýva, že bolo potrebné vymeniť (označené písmenom V): držiak EČV, lištu predného nárazníka, masku chladiča, použiť opravnú sadu na svetlá a lakovať (označené písmenom L): predný nárazník. Išlo presne o tie položky škody, ktoré žalovaný žalobcovi priznal a uhradil mu za ne náhradu škody vo výške 444,82 eur. Z uvedeného zápisu však vyplynulo, že bolo potrebné vykonať ešte kontrolu (označené písmenom K) prednej výstuhy, predného čela, prednej kapoty a predných svetiel. Následne bola dňa 14.10.2015 vykonaná doobhliadka č. 1 motorového vozidla žalobcu. Zo zápisu z tejto doobhliadky súd prvej inštancie vyvodil,

že okrem poškodení uvedených v zápise zo dňa 13.10.2015 bola potrebná výmena (označené písmenom V): predného nárazníka, výstuhy, predného čela, ďalej bola potrebná oprava (označené písmenom O): predného ľavého svetla a ľavého predného blatníka, a tiež bola potrebná ešte ďalšia kontrola (označené písmenom K) chladiča. Následne bola dňa 12.11.2015 vykonaná ešte doobhliadka č. 2, ktorá pri chladiči konštatovala ulomené uchytenie. V kontexte s čitateľnosťou zápisov súd prvej inštancie uviedol, že takáto skutočnosť nemôže mať negatívny dopad na žalobcu, keďže žalobca spôsob a čitateľnosť ručných záznamov ovplyvniť nemohol, naopak tieto mal možnosť ovplyvniť jedine žalovaný, konajúc prostredníctvom ním povereného subjektu. Z kontrolných listov, kalkulácie opravy a faktúry č. 215VF094 mal súd prvej inštancie zistenú identickosť motorového vozidla žalobcu, ako aj to, že rozsah opráv vykonaných na motorovom vozidle žalobcu zodpovedal rozsahu poškodení podľa zápisov z obhliadky a doobhliadok. Vo vzťahu k doobhliadkam sa žalovaný nijako relevantne nevyjadril, len všeobecne uvádzal, že rozsah poškodenia nimi zistený nezodpovedá priebehu škodovej udalosti. Súd prvej inštancie mal z doobhliadok vykonaných dňa 14.10.2015 a dňa 12.11.2015 za preukázané, že na motorovom vozidle žalobcu vznikla okrem škody akceptovanej žalovaným aj ďalšia škoda uvedená v zápisoch z doobhliadok. Vzájomné nadväzovanie obsahu zápisov z obhliadok, resp. doobhliadok, ako aj charakter škody a miesto jej výskytu nedávali dôvodnú pochybnosť, že by ku škode nemalo dôjsť pri škodovej udalosti zo dňa 11.10.2015. Pokiaľ chcel žalovaný preukázať opak, mohol tak urobiť uvedením relevantných tvrdení alebo predložením ďalších dôkazov. Súd prvej inštancie v zmysle ust. § 253 ods. 3 CSP nevykonal dokazovanie znalcom, navrhované žalovaným, keďže žalovaný neuhradil v zmysle ust. § 253 ods. 2 CSP v určenej lehote preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

23. Ako vyplýva z doposiaľ uvedeného, súd prvej inštancie pri závere o príčinnej súvislosti nevychádzal len z faktúry a kontrolného listu vyhotovených opravcom motorového vozidla žalobcu, ale najmä zo zápisov z obhliadky a doobhliadky motorového vozidla žalobcu z dní 13.10.2015, 14.10.2015 a 12.11.2015. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie hodnotil vykonané dôkazy spôsobom podľa ust. § 191 CSP, pričom toto hodnotenie nie je v rozpore s princípmi formálnej logiky, práve naopak. Ako výslovne uviedol súd prvej inštancie, vzájomné nadväzovanie obsahu zápisov z obhliadky, resp. doobhliadok, ako aj charakter škody a miesto jej výskytu nevzbudzovali dôvodnú pochybnosť o tom, že ku škode došlo v príčinnej súvislosti s predmetnou škodovou udalosťou zo dňa 11.10.2015. Nie nepodstatnou je aj nesporná skutočnosť, že dotknuté zápisy z obhliadky a doobhliadok boli vyhotovené technikom obchodnej spoločnosti Slovexperta, s. r. o., ktorá bola žalovaným poverená na zadokumentovanie poškodení motorového vozidla žalobcu pri predmetnej poisťovnej udalosti. Niet logického dôvodu, aby osoba poverená samotným žalovaným v dotknutých zápisoch uviedla také poškodenia motorového vozidla žalobcu, ktoré nemali svoj pôvod v predmetnej škodovej udalosti. Postup žalovaného sa odvolaciemu súdu potom javil ako účelový, v snahe znížiť rozsah jeho plnenia, na ktoré bol voči žalobcovi titulom zmluvného poistenia škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla povinný.

24. Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a nebol tak daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP. V tomto kontexte odvolací súd zároveň

vo všeobecnosti zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004).

Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II.ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Právo na súdnu ochranu teda nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ako už bolo uvedené, ak súd prvej inštancie hodnotil dôkazy v zmysle ust. § 191 CSP, v súlade s princípmi formálnej logiky a na základe takto zisteného skutkového stavu vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v spore v rozsahu celého uplatňovaného nároku. Nespokojnosť žalovaného s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením, ktoré zodpovedá požiadavkám podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, nie je dôvodom pre záver o porušení práva žalovaného na spravodlivý súdny proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP], ako ani o inej vade konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP]. 25. Žalovaný v ďalšom namietal nesprávne právne posúdenie veci, pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Svoju odvolaciu argumentáciu žalovaný založil na tom, že vzhľadom na to, že poisťovateľ nikdy vopred nemôže určiť, že záver šetrenia konkrétnej poistnej udalosti bude vzhľadom k výplате poistného plnenia poškodenému priaznivý, zákonodarca dáva poškodenému možnosť, aby svoj nárok riadne preukázal. V posudzovanej veci sa žalovaný pri likvidácii vyjadril, že nárok žalobcu vzhľadom na pojmové znaky náhrady škody nebol dostatočne preukázaný. Samotný záver vyplývajúci zo šetrenia poistnej udalosti, a teda aj poskytnutie peňažného plnenia z titulu náhrady škody je priamo naviazané na neschopnosť poškodeného dostatočne preukázať svoj nárok. V prípade, že sa tak nestane, poškodený môže využiť svoje zákonné právo uplatniť a preukázať svoj nárok na súde. Preto je logické, že zákon nemôže poisťovateľa sankcionovať v prípade odmietavého stanoviska úrokmi z omeškania tak, ako to uviedol súd prvej inštancie. V oznámení o ukončení šetrenia poistnej udalosti boli riadne vysvetlené dôvody, prečo bol nárok poškodeného vybavený bez poskytnutia náhrady škody. Povinnosť zaplatiť úroky z omeškania môže potom vzniknúť až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a poisťovateľ sa do omeškania dostane až v prípade nesplnenia si povinnosti zaplatiť poškodenému náhradu škody, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím súdu. S ohľadom na uvedené je teda irelevantné pripustiť, že úroky z omeškania by bolo možné priznať už od momentu, kedy poisťovateľ odmietol poskytnúť plnenie.

26. S výkladom ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. prezentovaným žalovaným, v zmysle ktorého-ho by oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa krátila plnenie uplatnené poškodeným, žalovaný splnil podmienky v zmysle ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a v zmysle § 11 ods. 7 tohto zákona mu vzniklo omeškanie s plnením priznaným v rozsahu skráteného plnenia až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu, sa nemožno stotožniť. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 OZ. Ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., t. j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001

Z. z. v spojení s ust. § 517 ods. 2 OZ. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného v prípade uplatnenia si skráteného poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu ustanovení zákona

č. 381/2001 Z. z. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania

(k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Obdo/27/2021 zo dňa 23.02.2022). Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, tak nevychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

27. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 87 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].